

LIBRIS

We know
books

JENNIFER SAINT

**ACEASTĂ
INIMĂ
NEMURITOARE**

Traducere din engleză și note
de Laura Ciobanu

**STORIA
BOOKS**

CAPITOLUL 1

În templu, un fum înmiresmat încetoșează aerul. Tânăra înaintează calmă printre norii plutitori, cu roba subțire foșnindu-i în jurul gleznelor la fiecare pas. Părul i se revarsă pe spate, un râu întunecat în care se împletesc panglici de culoarea șofranului, sclipitoare în lumina focului.

Toarnă miere, un șuvoi lent de culoarea chihlimbarului, dulce și dens, într-o farfurie puțin adâncă. Aroma ei se împletește cu aceea de smirnă arsă. E îmbătător.

Cu capul plecat, femeia se apropie de statuie cu ofranda ei. Este o reproducere stângace, marmură cioplită de mâini omenști în încercarea de a captura esența unei zeițe pe care ei abia reușesc să și-o imagineze. Dar respectul ei e palpabil... și la fel și jindul său.

La baza statuii sunt ghirlande de flori de lotus, cu petale albastre precum cerul și cu pistiluri galbene, îmbietoare. Femeia depune miera la picioarele acelea albe și reci. Într-o altă farfurie se află o rodie tăiată în două. Din pulpa moale se revarsă semințe roșu-închis, suculente și ispititoare.

Ea privește piatra lipsită de rațiune și nici nu visează că zeița pe care o caută nu se află în interiorul acestei statui goale, ci în spatele ei. În păr îi stăruie prospețimea vântului de afară, cel care agită frunzele stejarilor, vântul căruia ea îi șoptește uneori, sperând că o voi auzi.

Și azi o voi auzi.

În templul acesta suntem numai noi două. Ea singură are cheile acestui spațiu sacru, unde niciun alt muritor nu poate intra fără voia ei. Se bucură de puterea asta așa cum mă bucur eu de a mea. Sunt zeița dragostei și ea este preoteasa mea. Cât timp îmi aparține, va fi apărată de corvoada plicticoasă de a avea un soț și de anii nesfârșiți petrecuți satisfăcându-i nevoile.

În schimb, se dedică dragostei. Când privesc în inima ei, pot să îi văd forma visurilor nerostite și știu cine se află în toate gândurile sale. În minte i se ivește imaginea altei fete care se roagă aici, frumoasă și suavă. Simt cum inima preotesei își iuțește bătăile de bucurie, ca și cum ar bate în pieptul meu.

Se roagă dinaintea statuii mele, dar nu ofrandele ei m-au atras aici. Ci focul care i se încinge sub piele când se gândește la iubita ei, topind-o pe dinăuntru, supunând-o unei torturi delicioase. Acesta este adevăratul dar pe care mi-l oferă.

Alți zei cer sânge și sacrificii. Tot ce vreau eu de la muritori sunt secretele lor. Poftele pe care le cultivă în intimitate. Dorința care le curge prin vene și le trezește sufletele, care îi lasă fără cuvinte și le stârnește în piepturi un fâlfâit ca bătaia aripilor unui canar. Le aud pe toate, fiecare speranță timidă, fiecare dorință interzisă, fiecare suspin de patimă, iar pentru mine toate acestea sunt poezie.

Arunc o ultimă privire către pielea netedă a obrazilor ei, către genele dese și arcul bosumflat al buzelor, apoi părăsesc templul, învăluită într-o ceață invizibilă pentru ochii muritorilor. Când va descoperi că a fost răsplătită și va afla că iubirea ei este împărtășită, îmi va mulțumi recunoscătoare, dar eu am căpătat deja lucrul pentru care am venit aici.

Ies în zbor pe poarta de bronz a sanctuarului din Pafos, în chip de turturea, bătând din aripi pe cerul trandafiriu al zorilor în timp ce soarele răsare deasupra insulei.

Trezirea dorinței preotesei mele deșteaptă în mine aceeași senzație, așa că zbor din templul meu către un golf izolat, adăpostit de faleze stâncoase, unde știu că mă va aștepta el. Când aterizez, iese din mare. Lumina soarelui scânteiază în pârlăiașele de apă care i se preling de pe umerii largi. Mă lepăd de deghizarea mea de zburătoare și sunt din nou zeiță.

Numele lui este Nerites. Un zeu al mării care ocupă un loc neînsemnat în ierarhia divinităților. Domnește peste crustacee și își petrece zilele veghind asupra crabilor fugari și a țepoșilor arici-de-mare și prezidând asupra vieții și a morții scoicilor, stridiilor și midiilor. Unii zei marini au cozi de pește și scoici incrustate în pielea albastruie; bătrâni ai mării cu branții, aripioare și bărbi încâlcite. Nu și Nerites. Este un exemplar reușit de zeu tânăr: puternic și plin de vitalitate, perfect. Privirea îmi stăruie pe mușchii netezi ai pieptului său, pe conturul ferm al brațelor și pe ochii verzi și fascinanți, de aceeași nuanță ca adâncurile din care a răsărit.

Deschide gura să mă salute, iar cuvintele i se rostogolesc de pe buze cu grabă și nerăbdare, alunecând unele peste altele ca niște pești care se zbat, dar îl fac să amuțească punându-i o mână pe buze. Ungھیile mele ca niște scoici delicate lucesc pe maxilarul lui înăsprit de sare și savurez contrastul preț de câteva clipe, apoi îi trag fața către a mea și cedez încă o dată fiorului acelei forțe familiare și irezistibile.

Mai târziu, după ce Nerites îmi aruncă o privire plină de alean și se scufundă din nou sub valuri, mă întind pe nisip, cu pielea încă înflorată în mod plăcut de amintirea atingerii lui. Probabil că plutește deja printre panglicile lungi ale ierbii-de-mare, înotând prin pădurea subacvatică în lumina verde-aurie a soarelui, descompusă și refractată în apa sărată. Trece pe lângă flori poroase de coral mov și lila, cu pielea mângâiată blând de tentaculele anemonelor în culori

vii, în timp ce coboară către sălile tăcute și întunecoase ale zeilor mării. Undeva, în apele acestea, încă mai plutește rochia pe care am purtat-o, o stafie diafană răpită de marea. Oare curenții o vor purta până la el? Iar dacă o va vedea, o va păstra ca pe un suvenir al celei mai recente dintre împreună-
nările noastre?

Închid ochii și soarele dimineții târzii îmi încălzește pielea goală și strălucește dincolo de pleoapele închise. O ceață de vise adie în jurul meu, ispitindu-mă să adorm, legănata de șoaptele discrete ale valurilor care se sparg și de chemarea îndepărtată a păsărilor în zbor.

Bătaia unor aripi mă trezește și mă ridic într-un cot, umbrindu-mi ochii cu palma ca să pot scruta cerul. Zâmbesc când silueta întunecată capătă formă: aripile largi cu pene aurii, părul numai bucle scânteietoare și torsul suplu al celui mai frumos și mai încântător zeu pe care îl cunosc. Fiul meu, Eros.

Aterizează cu grație și îmi aruncă un material împăturit, apoi arată în sus, cu ochii scânteindu-i de amuzament.

— Helios e chiar deasupra noastră, zice el.

— Probabil că da.

Îmi înfășor mantia în jurul umerilor. Carul zeului soarelui este chiar deasupra și lumina puternică a globului strălucitor pe care îl trage de-a curmezișul bolții albastre se revarsă peste noi, limpede și orbitoare. Știu că îi place să spioneze.

— Un zeu al mării? mă întreabă Eros.

— Al făpturilor cu carapace, îi răspund.

El râde și văd ecouri ale mele în atitudinea lui degajată și în forma delicată a feței. Nu are tată. Trupul meu l-a creat de unul singur când de abia apărusem. Talentele lui derivă dintr-ale mele: darul de a provoca dragoste, de a inspira pasiune în sufletele muritorilor și ale zeilor, de a șopti cuvinte

lingușitoare la urechile îndrăgostiților plini de speranță, pentru ca aceștia să poată fermeca obiectul dorinței lor.

— Deci, zice el, așezându-se pe nisip lângă mine și ridicaându-și fața către căldura blândă a soarelui. Ce s-a întâmplat cu fiul lui Eos? L-ai înlocuit atât de repede?

Ridic din umeri. Cu câțiva ani în urmă, Eos, zeita zorilor, a dat naștere unui fiu cu o față splendidă precum cel mai glorios răsărit de soare al ei. A crescut și a devenit un tânăr atât de chipeș, încât mi-a atras privirea tocmai din ceruri.

— A fost o scurtă aventură, recunosc.

Asemenea unui foc, a ars intens și s-a stins. Pentru mine, cel puțin.

— Acum are un templu al meu în țara tatălui său, în est.

Eros încuviințează.

— Altcineva? mă întreabă el.

Mă așez mai bine.

— Hermes mi-a furat sandaia.

Eros râde din nou, un sunet încet și melodios.

— Ca metodă de a te seduce?

Îmi dau ochii peste cap.

— Așa crede el. Pentru un zeu al înșelăciunii, mi s-a părut cam neinspirat. A trimis un vultur în timp ce făceam baie în Achelous. Mi-a înhățat o sanda. Probabil spera că mă voi duce la el ca să i-o cer înapoi.

— De ce nu? întreabă el. Hermes e chipeș.

— Este.

Un zeu cu o minte iute și cu o eleganță degajată, deloc neatrăgător.

— Dar imaginează-ți că Zeus ar afla că-mi fac de cap cu unul dintre fiii lui. Ar încerca să mă mărite cu el înainte să apuc să-mi recapăt sandaia.

Eros strâmbă din nas.

— Probabil chiar Zeus a fost cel care a trimis vulturul în numele lui Hermes, se arată el de acord.

Îl auzim amândoi în același timp: zgomotul unor vâsle despicând apa, urmat de vocea subțire a unui muritor, al cărui cântec este purtat de briză. O bărcuță se apropie de golful nostru și noi schimbăm o privire.

Eros se ridică dintr-o mișcare iute și fluidă, cu aripile din nou desfăcute.

— Am de răspuns la rugăciuni, zice el. Un erou tânjește după fiica unui rege, a cărei soartă este să fie sacrificată unui monstru marin*.

Mă înveselesc.

— Deci va ucide fiara?

Eros încuviințează.

— Și va fi răsplătit.

Bate cu palma în tolba cu săgeți fixată pe spate, cele care pot străpunge o inimă fără s-o vatăme, umplând-o în schimb de iubire.

Eros se îndepărtează în zbor și dau să-l urmez, când îmi aud numele.

„Afrodita!”

Mă uit la stânga și la dreapta. Nu e nimeni.

„Afrodita!”

Plutește către mine pe un val de jind și îi descopăr sursa. Poate că luntrașul nu m-o fi văzut, dar se gândește la mine cu atâta înflăcărare încât îl pot auzi ca și cum s-ar ruga.

Mă transform într-o fracțiune de secundă, de data asta într-o muritoare bătrână și căruntă, îmbrăcată într-o rochie lungă de culoare închisă.

Ambarcațiunea se apropie: o barcă modestă cu vâsle și cu o velă roasă. Îl văd mai bine. Pielea, tăbăcită de intemperii, bronzată de soare și ridată în jurul ochilor. Barba, vârstată cu fire argintii la fel ca șuvițele rare care i-au rămas pe cap.

* Andromeda, salvată de eroul grec Perseu (n.t.).

La picioarele lui stă un câine, privind în sus și așteptându-i porunca.

Sare în apa de la mal și trage barca după el. Este obișnuit cu mișcarea și mușchii îi sunt încă puternici, dar simt că oasele lui poartă povara vârstei. Îl supără mai mult decât înainte: o durere surdă de spate care nu trece niciodată, răni vechi care-i amintesc că nu s-au vindecat complet. Câinele îl urmează, avântându-se voios în apă și alergând către plajă și către mine în timp ce dă din coadă. Se scutură zdravăn, împruscând apă peste tot.

Bărbatul mă observă și tresare îngrozit.

— Înapoi! îl ceartă el pe câine.

Câinele îl ignoră fără nicio muștrare de conștiință și mă privește cu ardoare. Râd și îi ciufulesc blana de pe creștet, iar el topăie încântat și își pune etichete pe genunchii mei.

— Nu! strigă el, apropiindu-se în grabă. Jos! Pleacă! Înapoi!

Dar eu îi scarpin urechile și animalul este în culmea fericirii. Nu e un câine deosebit de frumos: are blana peticită și vărgată, cenușiu șters cu alb murdar, dar ochii îi sunt luminoși și vioi, plini de o curiozitate jucăușă.

— Îmi cer scuze domniță... doamnă..., zice luntrașul zăpăcit, prinzând, în cele din urmă, câinele și trăgându-l înapoi. Rochia dumitale...

— Rochia mea n-are nimic, îi răspund. E doar puțin umedă.

Câinele își vâra botul în mâna lui, apoi se îndepărtează ca să hoinărească pe plajă. Bărbatul se îndreaptă de spate, nesigur și stânjenit.

— Iertare că te-am deranjat, spune el.

— Nu m-ai deranjat, îi răspund.

El privește într-o parte și apoi în cealaltă.

— Ești singură aici? mă întreabă, cu ochii calzi și inteligenți.

Încuviințez.

— Nu vreau să-ți fac rău, adaugă în grabă.

Crede că sunt o muritoare și că el este cel puternic în această situație.

— Am pososit aici numai ca să mă odihnesc.

Privește din nou în susul și în josul golfului îngust și îmi dau seama că studiază falezele abrupte din spatele meu. Nu este de mirare că s-a așteptat să nu fie nimeni aici. Locul este accesibil numai de pe mare sau din văzduh.

— Te rog, nu vreau să te opresc, zic.

Bărbatul mijeste ochii:

— Dar cum...? dă el să întrebe, dar apoi se oprește brusc. Pot să îți ofer ceva de mâncare? Nu am prea multă la mine, dar permite-mi s-o împart cu tine.

— Mulțumesc, îi zic.

Desface un pachet din frunze de viță și un miros puternic de saramură se înalță în bătaia brizei. Brânză sfărâmi-cioasă, o bucată de pâine îndesată și o mână de măslin. Nu suficient ca să împartă și să-și mai și astâmpere foamea, dar mă îndeamnă să iau. Mănâncă lacom, cu mulțumire, apoi își scutură fărâmiturile din barbă și vorbește din nou:

— Mă îndrept către portul din Pafos. Pot să te duc acolo?

Se încruntă îngrijorat și îmi dau seama că se teme să mă lase singură, cu stâncile abrupte în spate și cu întinderea vastă a mării dinainte.

— Ce treburi ai în Pafos? îl întreb. Sau te întorci acasă?

— Merg la templul zeiței, răspunde el.

Își lasă privirea în pământ și umilința îi ascunde dorința. Dar emană o tânjire la fel ca preoteasa mea mai înainte, răscolindu-mi sufletul.

— Vreau să-i aduc o ofrandă.

Zâmbesc.

— Da, îi răspund. Ia-mă cu tine, te rog! Și, continui, întin-zându-i mâna ca să mă ajute să urc în barcă, pe drum poți să-mi povestești ce vrei să-i ceri Afroдитеi.

Îmi spune că numele lui este Faon. În mod evident, de-acum bănuiește că nu sunt ceea ce spun. Marinarii și pescarii aflați în larg zile de-a rândul, la cheremul toanelor lui Poseidon, istorisesc adesea astfel de povești: cum au salvat o zeiță deghizată în naufragiată și i-au câștigat ajutorul. Muritorii știu deja că, atunci când dai peste o cotoroanță bătrână și singură, este cazul să te arăți ospitalier, deoarece s-ar putea să te pomenești beneficiarul recunoștinței unei divinități. Insult-o și o să plătești un preț mai mare decât îți poți închipui.

Nu mă interesează mânia și pedepsele. Nu sunt Zeus sau Atena, pentru care a păcăli oamenii sau a le pune la încercare pietatea este o formă de amuzament. Întrebările mele sunt sincere și nu îmi ia mult până să îi smulg secretele. Este neobișnuit cu conversația, spune el, pentru că arareori are pe cineva cu care să vorbească.

— N-ai soție? îl întreb. Nu te așteaptă nimeni acasă?

El clatină din cap.

— Nu. Niciodată n-am...

Fac ochii mari.

— Nu te-ai căsătorit niciodată?

Bărbatul oftează, privind cu ochii mijiți orizontul albas-tru îndepărtat și lăsându-se pe spate în timp ce împinge vâslele prin apă cu mișcări regulate.

— Nu, răspunde el.

— Dar cum se poate?

Ridică din umeri.

— În tinerețe am fost timid.

Este ceva mai mult aici, o simt. Este rezervat, poate taci-turn, dar nu timiditatea e problema. Aștept să continue.